

TOM
CHALUPA

LESVÍL

The image features a dark, circular, abstract composition centered on a white background. The composition is filled with splatters, ink-like textures, and a dense network of thin, dark lines that resemble roots or tangled branches. The overall effect is one of organic complexity and depth. The text is overlaid on this central composition.

TOM
CHALUPA
LES VÍL

Na knize Les víl spolupracovali:

Obálka a elektronické formáty: © Zuzi Maat

Redakce a korektury: Marcela Fischerová

Autor: © Tom Chalupa

Vydal: © Tom Chalupa (www.tomchalupa.cz)

Elektronické vydání první, červen 2022

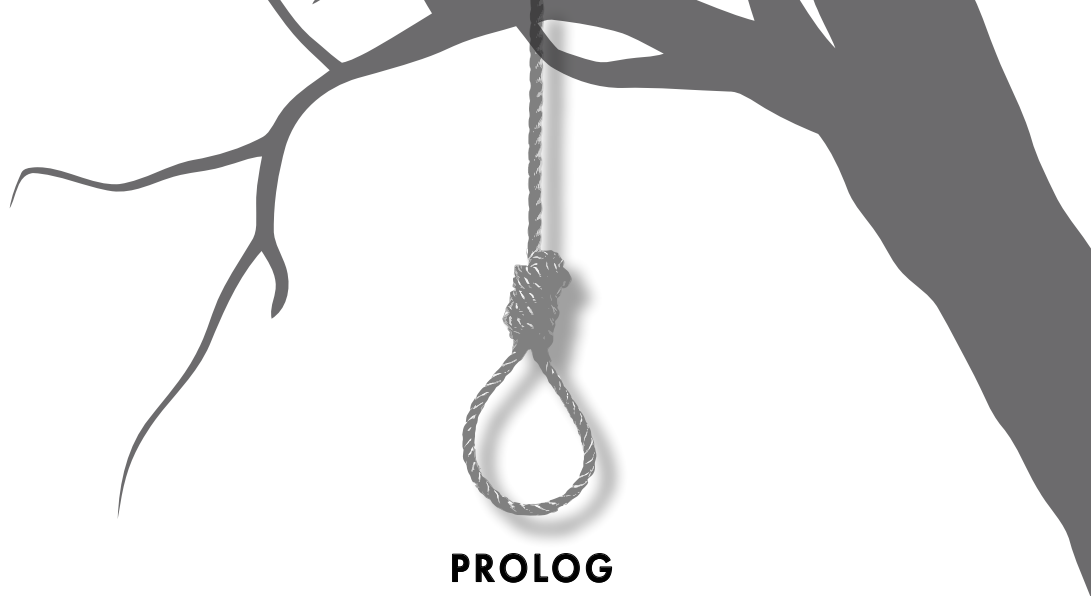
ISBN: 978-80-908632-1-7 ePub

ISBN: 978-80-908632-2-4 mobi

ISBN: 978-80-908632-0-0 pdf

Věnováno M+M+R a úžasné Ariel

PROLOG

Sto kroků a konečně zvolní chůzi, zhluboka se nadechne. Hnusný jehličnatý les utne jas. Znechuceně pohlížel na chaos houštin, ztrouchnivělé větve ležící bez ladu a skladu, odporné, seschlé smrky – žádný řád. Snad cestou nepotká *Osud*. Boris, drtič hlavy, mu dal za pravdu, když o tom parchantovi vyprávěl. V dětství kamarád, bratr, soused, a dnes... Boris tvrdí, že pomůže jen změna prostředí. Vystoupit z hořícího kruhu. Ne! Vyskočit! Pomalé vystoupení by znamenalo možné popálení, zhoršení současného rozpoložení... Vysvobození je na dohled, kýžená plně odpočatá probouzení, život bez nočních mūr, nepopsaný bělostný pergamen.

Zastavil. Hluboce se nadechl. Zrakem bloudil po nesmírné nádheře. Temnotu vystřídala stříbrošedá záře kmenů mladých habrů, rozvinuté lístky připomínaly čistě zelenou barvu života. Nesmírně uklidňující část lesa, lék na raněnou duši, jediné místo, kde nabrat sílu jít dál, přečkat období do úniku z vězení. Má na výběr? Skoro všichni v něm vidí magora, debílka, honibrka. Tak mu ostatně říkají: *Honibrk*. Vůbec nemají páru, jak to tenkrát proběhlo. Dokonce ani Kyklop jedinému synu nevěří. *Osud* všechno narafičil, ona ho ze strachu poslechla. Určitě ji donutil... Každý se v té díře *Osudu* bojí, plazí se před ním, a zároveň hajzla nenávidí.

Osud našťestí padne do vzpomínek bez návratů. Dočká se, nikdy jej nenajdou, nikdo toho magora, debilka, pitomce, hňupa, moulu, úchyláka nevyčuchá. Zmizí jako jinovatka, vztyčí hlavu, ukončí plížení přes prdel světa v předklonu, do nejhlubší studny padne bolestné absorbování posměchu.

Vykročil, plně vychutnával nadpozemskou nádheru, dokonalý řád. Rovné habry, vysázené jako podle pravítka, tvořily obrazce, vojsko v pozoru, ukrývaly se za sebe, aby následně znovu vykoukly. Neskutečná záře rozehrála divadelní představení. Architekt lesní fantazie určitě věděl, jakou krásu průchozí v budoucnu spatří. Vláša po dešti nutila do plic nasávat lahodný vzdoušek. Vysvitnout slunce, tak vykouzlí božskou podívanou. Nejraději by lehl do medvědího česneku, bez mrkání pronikal ku mrakům, minulost hodil na čas za hlavu a snil... Navrátil by se ke zrodu, vyměnil *Kyklopa* za upřímně milující matku, obklopen partou pohodových dětiček, všichni si v poklidu hrají. Nádherná dívka, již pojímá za manželku, jedno dítě, druhé. *Osud* zakuklen v pevných pavučinách nevědomí...

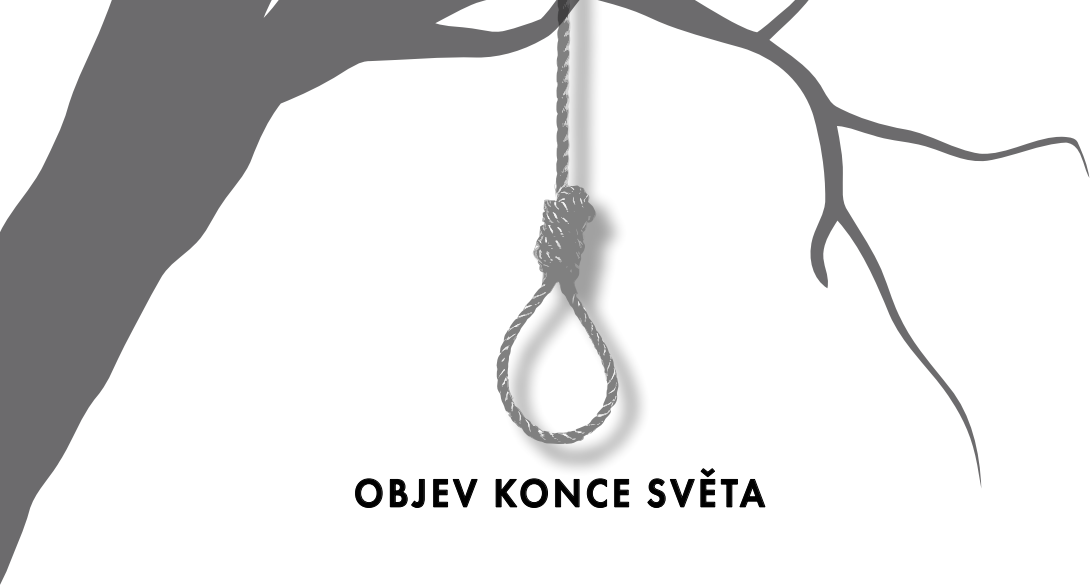
Pocuchané nervy zaznamenaly nepatřičnost. Něco je jinak. Co? Zrakem se vrátil. Vpravo od lesní cesty. Spatřil cípek odstínu modré, jakou nosívá *Osud*, snad ji ze sebe nikdy nesundá. On nemá právo na nebeskou modř, antikristu patří čern havrana, barva pekla, očiště, věčného zatracení...! Udělal dvacet bojácných kroků. Vyčuhující nezvyklost byla strnulá, jako by srostla s okolní nádherou. Nepatří sem! Kazí místečko nádechů odvahy! Rozeznal z modří trčící šed', avšak odlišný odstín od nádherných kmenů habrů. Tělem mu projela mrazivá vlna, i když déšť příjemné teplo červnového dne dolů nesrazil. Pocítil naježené chlupy na ruce. Má jít dál? Nebo utéct? Prvotní vjem ho děsil, ovšem musí překonat strach. Boris nesmí při sezení zase vzdychnout zklamáním. Vyslal otázky k zeleni v mladých korunách. Vystrašeně polkl. Nesměle vykročil.

Muž v podobné chvíli zachová chladnou hlavu. Procedí jemu

zakázané slovo, následně jedná jako chlap. Potomek Kyklopa? Vždyť jej ostatní obyvatelé prdele na konci světa mají za bojácnou holčičku. Ocásek *Osudu*, ten skrčený, mlčky snášející veškeré ponížení a hanbu... Stačil letmý pohled k zemi, na hromadu modří, rudého děsu a barvu vyprcháání. Hnus narušující božské okolí. Obraz mu známý, dokonale přesný, často vplouvající do hlavy. Boris ho upokojuje, že o nic nejde, že až vystoupí z hořícího kruhu, tak apokalyptické sny zmizí. Ovšem pro něj překrásné představy...

Nenalezl v sobě závan muže. Ohnul se do předklonu, k zemi zamířila nechutná večeře od Kyklopa. Žádný výkřik, zaklení k dodání odvahy, náznak praktického myšlení. Následovalo protočení očí a alibisticky padl vedle děsu. Boris jej nepochválí...

OBJEV KONCE SVĚTA

„Kde to do prdele je?“ zavrčel pošesté kapitán Adam Hojda. Dnešní obličej prozrazoval neurotika, neklidné ruce dojem jen utvrzovaly. Kolečkem na hlavě směle konkuroval biskupům ve středověku, slovníkem nikoliv. Zavalitější postavu zdobily uhrančivé oči barvy smaragdů vhodné pro filmaře, zbytek tváře katalpuloval člena mordparty maximálně k ochotníkům.

Od volantu se ozvalo: „Podívej se konečně do mapy, ať tam trefíme.“ Kapitán David Kabát, hezčí z dvojky, která k sobě pasovala jako oheň a voda. Vysoký, štíhlý, s bujnou nahnědlou kšticí, tvář příjemná, vždy hladce oholen. Jedině dva rozvody a alimenty kazily kádrový profil, i když pět let po revoluci snad na osobní škráloupy nadřazení přestali brát ohled.

„Neúkoluj, hňupe,“ štěkl Hojda a poškrábal se ve zbytcích vlasů.

Červený sršeň, fungl nový favorit, zajel ke krajnici a zastavil. Kabát se natáhl do příhrádky pro autoatlas.

Kabinku, jež se vzpamatovávala z další nálože cigaretového kouře, zaplnil škodolibý smích. „Základem je znát rajón.“

K rýpalovi doputoval hluboký nádech, snižující adrenalin řidiče. „Když tak znáš ten náš rajón, tak bys mohl navigovat.“

„Ty sedíš za volantem,“ padlo bleskově, „tebe starej určil hlavou pomazanou.“

„Ty mi máš být po ruce,“ upozornil Kabát při listování a hledání konce světa, kam mířili.

„Tobě tak akorát dám po tlamě, hajzle,“ vycedil Hojda a sevřel pravačku v pěst.

„Klidně půjdu na detektor lži, abys konečně uvěřil, že jsem s tvou starou nic neměl,“ bránil se. Proklínal ranní poradu, kde se na něj parták vrhl, a následný náčelníkův škodolibý smích, když k vyšetření údajné vraždy spojil dva nesmiřitelné kohouty.

*

Kabát by nejraději pokračoval po asfaltce, avšak mladý policajt v uniformě sen zničil a rukou ukázal k blátivé polňačce, půlící louku a mizící v jehličnatém lese.

Kapitán Hojda stáhl okýnko, zachrchlal, nálož odeslal metr od navigátora a povýšeně řekl: „Je tam už balzamovač?“

„Jaký balzamovač?“

„Kdes přišel k uniformě? Ježíšek byl štedrej?“ nadnesl Hojda ironicky a ve tváři rozehrál škleb.

Kapitán Kabát rudnoucí obličej vysvobodil. „Strážníku, je na místě činu už soudní lékař?“

„Jo tak. Ten projel už před půlhodinou.“

Hojda zavrčel: „Proč nepřijet poslední? Někdo musí konečně vystřídat soudňáře a být na místě činu poslední.“

„Auto je v záběhu, nemůžu ho honit.“

„Do prdele, je snad tvoje vlastní? My honíme vrahy. Za to nám taky dávaj tu směšnou almužnu. Za šetření posranýho služebního fára ti nikdo nedá ani korunu. Čas hraje pro vraha...“

*

Místo činu v čarokrásné části lesa. Soudní lékař, doktor Nesvadba, svobodný šedesátník, gesty a chůzí připomínající hvězdy stříbrného

plátna, zblízka pozoroval neobvyklou podivnost narušující hebkost okolí. Pod nosem měl rozetřenou mast, avšak ne kvůli hnilobnému procesu, jenž u nebožtíka dosud nepropukl.

„To budou oni!“ hlasitě zvolal silně obézní strážník, který využíval k pohodlnému opření bok služebního žigulíku, bílo-žlutého tygra, archaickou vzpomínku.

Doktor Nesvadba z podřepu vstal, uhladil hřbetem ruky ochranný oblek a pohlédl k lesní cestě, kudy kráčela dvojice živě gestikulujících mužů.

„Vážení kriminalisté,“ křikl, „pokochali jste se plně nádherou zdejšího lesa? Nasáli jste dostatečné množství čerstvého vzduchu do vašich těžce zkoušených plic?“

Dvě nedokouřené cigarety zamířily k blátivé cestě. Hojda cosi zabrblal sám pro sebe, načež prořízl klid dopoledního lesa. „Ten kretén zabořil auto do bahna! Kilák a půl se brodíme tady tím sajrajtem!“ Zachrchlal a mokru plivancem poděkoval.

Kabát snad slova kolegy do uší nevypustil. Na vzdálenost padesát metrů k soudňari položil tradiční dotaz: „Zdravím, doktore, jste hotový?“ Poté si tedy vzpomněl na zmatené hlášení operačního a doplnil: „Jedná se opravdu o vraždu?“

Doktor Nesvadba počkal, až se dvojice dopotácí a doklouzá blíže k místu činu. Vydatně nasál vláhou obohacené přírodní aroma a rozvážně sdělil: „Domnívám se, že ano. Tělo patří muži, jenž byl patrně usmrcen ranou ostrým předmětem do hlavy.“

„Jak patrně?“ podivil se Hojda. „Vždyť mu ta sekera trčí z palice.“ Ze dvou kroků pozoroval nehybné tělo v modré kombinéze, nášivky na hrudi prozrazovaly, čím se nebožtík živil nebo ve volném čase bavil.

Soudní lékař použil roky prověřené a oblíbené: „Před pitvou nikdy nečiním definitivní závěry.“ Po chvilkovém odmlčení začal objasňovat: „Předpokládám, že oběť vraha znala. Smrtný úder byl veden značnou silou čelem k oběti. Ruce nenesou žádné známky poranění vražednou zbraní, takže oběť se nestačila instinktivně

krýt.“ Poklekl k modré hromadě a ukazováčkem prozrazoval další detaily. „Všimněte si, pánové, že ostří se zastavilo v půlce nosu. Vrah vyvinul opravdu značnou sílu. Zda byl vyšší, nižší, nebo snad stejné výšky jako oběť...“, rozhlédl se po okolí „... netroufám si odhadnout, poněvadž terén zde není rovný. Sama oběť leží v prohlubni od kol lesní techniky. Jsem si ovšem jistý, že se jedná o místo činu. Tělo nebylo k místu nálezu dovedeno. Krev ulpěla pouze v bezprostřední blízkosti nálezu.“

Kabát kývl hlavou na šéfa techniků. „Můžu bez hábitu?“ Po odsouhlasení přesunul bahnitě koule na nohou na krok k mrtvole.

Nabručený Hojda pokrčil nos: „Co to tady tak smrdí?“

Soudní lékař postupně ukázal na tři viníky. „Jedna vyvržená nevolnost patří mladé ženě, která tělo objevila, druhá tomu mladšímu strážníkovi.“ Ruku nasměroval k zelené uniformě korespondující s barvou obličeje a doplnil: „Třetí ulpělé zvratky mohou být vraha.“

„Ještěže byli ohleduplní a šavlí nepokropili mrtvolu,“ vzdychl Hojda a zavrtěl hlavou. Zadíval se na nehybné tělo. Vzápětí porušil poklid šumu habrů. „Víme, o koho jde, má ten na zemi jméno?“

Od boku hlídkového vozu se odlepil otlý strážník. Kupodivu laskavým hlasem ozřejmil: „Asi je to Mojmír Kežmar z Křívova.“

„To je jak nějaký šlechtický jméno,“ odhadl kapitán Hojda. „Asi je to von, nebo určitě je to von?“

Otlý strážník se mohutně nadechl, vypadalo to, že snad pronese plamenný projev politika, jenž láká voliče, avšak překvapivě promluvil k věci. „To se těžko pozná. Hlavu má pomalu rozpůlenou. Kežmara znám, párkrát jsem v křívovské hospodě řešil jeho incident s místními, ale...“

Kabát doplnil: „Jistotu nemáte?“

„Přesně.“ Mohutná tlapa zamířila skrz sklo bílo-žlutého tygra. „Tady paní, která mrtvolu našla, bydlí v Křívově. Ta by mohla.“

Vysoký elegán, dnes notně poznamenaný bahnitým terénem, odkráčel za svědkyní. Natáhl ruku ke dvířkám žigulíku. Dolehlo k němu:

„S těma zaprasenýma botama mně tam nelezte. Předevčírem mladej vnitřek pulíroval.“

Kabát poslechl. Otevřel nitro vozu, nasměroval k poskakujícím ramenům uctivý pozdrav, upokojující slova a opatrně usedl, ušpi-něné nohy nechal trčet předpisově ven.

Hojda sledoval kolegu ostřížím zrakem a vycedil nenávistné: „Kurevník.“ Obrátil zasmušilou tvář k soudnímu lékaři a rutinně se zeptal: „Doba smrti?“

„Vcelku jednoduché. Počasí je dnes naším přítelem.“ Pravač-kou zakuklenec máchl k podrážce boty u skrčené nohy nebožtíka. „Určitě si všimnete, kapitáne, že na vzorku obuvi není žádný ná-nos, jenž by tam dozajista ulpěl, kdyby zavražděný putoval lesem za deště. Podrážku kryje nohavice druhé nohy. Když zjistíte, kdy zde včera odpoledne začalo pršet, tak máte nejzazší čas doby úmrtí. Dva týdny předtím nepadla kapka. Nejdříve, podle rigor mortis, odhaduji zatnutí sekery na třetí hodinu odpolední včerejší-ho dne.“ Doktor se narovnal, pomocí vnějšího zápěstí se podrbal na čele. „Ještě učiním jeden pokus.“ Sundal rukavice, hrábl do své letité tašky k ohledání na místě činu, vytáhl papírový sáček a vylovil z něho pravou ostravskou klobásu. S dobrotou zamířil k děsivé hlavě, kterou vedví půlila zaťatá sekera. Hojda třeštil oči, avšak tušil, co přijde, svérázného soudňáře znal roky. Doktor vyč-nívajícího ostří u nosu mrtvoly využil k rozříznutí špičky uzeniny způsobem, jakým člověk chystá špekáček na táborák. Zhodno-til: „Ostrá, opravdu velice ostrá.“ Ruku s klobásou nasměroval k bledšímu kriminalistovi. „Dáte si, kapitáne?“

„Běž do prdele, doktore. Seš fakt magor.“

Habrovou nádheru zaplnil zdravý smích. Soudňář z kapsičky tašky vylovil nožik, rozevřel ho, špičku klobásy odřízl a do zbytku se s chutí zakousl. Hojda k odvážlivci vrhl tvář znechucení a rad-ši odešel k otlému strážníkovi. Mimo pozornost zůstával snad hajný, trpělivě sedící v zabahněném gazíku. Mladý strážník, jenž stál od mrtvoly dostatečně daleko, šel po představení soudního

lékaře znovu do předklonu a věnoval mile zelenému medvědímu česneku zbytek snídaně.

Hojda jeho snažení doprovodil posměškem: „Nechceš se vrátit k mamince, aby tě přebalila?“

*

Zadní sedačka hlídkového vozu. Kapitán Kabát se na nálezkyni těla chápavě zadíval. „Jak vám mám říkat? Slečno, nebo snad mladá paní?“ optal se hebkým hlasem.

Nadmíru rozrušená, skleslá drobná blondýnečka pohlédla na kriminalistu bolestnými, usazenými očima. Rychlé nádechy a výdechy přerušila slovy: „Paní Kuběnová. Tři roky jsem vdaná.“

Ruka podpory něžně hladila hromádku neštěstí po předlok-tí, malíček se vždy při pohybu dolů zastavil o vcelku nevkusné hodinky s velkým ciferníkem a růžovým řemínkem. Žena měla na sobě lehké tričko barvy rozkvetlé pampelišky, riflovou sukýnku končící vysoko nad koleny, na nohou obyčejné bílo-červené tenisky.

Kabát zahájil koloběh otázek. „Šla jste se projít? Chodíte tudy často?“ Schválně zvolil první dotaz mimo meritum zájmu.

Mladá žena, připomínající spíše maturantku, prsty pravé ruky odsunula vlasy spadané do očí a upřela zrak na muže, který jí poskytoval potřebné bezpečí. Souhlasně kývla, posmrknutím uvolnila drobný nosík a sladce odpověděla: „Někdy do lesa zajdu na procházku. Když mám víc času, tak i sem. Je to tady krásný... Do dnešního dne bylo.“ Znovu jí ramena nadskakovala pláčem.

„To máte pravdu. Nepamatuji si, kdy naposled jsem viděl v lese hezčí místo. Máte štěstí, že bydlíte od takové nádhery kousek. Narodila jste se v Křívově, nebo jste se do vesnice přivdala?“

Příjemná řeč muže zákona paní Kuběnovou uklidňovala. Kapesníčkem si vysušila oči. „V Křívově jsem se narodila. Bydlím tam celý život.“

„Celých dvacet let?“

„Ach ne.“ Přes prožitý šok vykouzčila náznak úsměvu. „Šestadvacet let,“ upřesnila.

Kapitán Kabát flirtujícím tónem předstíral podivení. „Jestli vy mi náhodou nelžete, mladá paní. Tomu nemůžu uvěřit.“

Kabinu vozu zaplnilo nesmělé zachichotání, náznak uvolnění skličivosti svědkyně. „Děkuji za lichotku.“

„Váš manžel žárlí?“ vznesl Kabát zdánlivě nepochopitelnou otázku.

Následoval hluboký nádech. „Proč si to myslíte?“

„Slzy odkryly zamaskování mejkapem,“ prozradil a palcem jemně přešel přes okraj viditelné modřiny kolem oka.

Žena odvrátila tvář, sklopila hlavu.

*

Kapitán Hojda se otočil k otlému strážníkovi. „Ta ženská, co tělo našla, potvrdila, že jde o toho... Jak se jmenuje?“

„Mojmír Kežmar,“ osvěžil strážník paměť kriminalisty a doplnil: „Jo, říkala, že by to mohl být on. Podle těch nášivek. On tu kombinézu ze sebe snad nesundal. Taky si na ni pamatuju, když jsme řešili ty incidenty v křívovské hospodě.“

„Co všechno víte o tom Kežmarovi?“

„Prvně jsem na něj narazil, když mu bylo patnáct nebo snad šestnáct. Mladí kluci, vytáhli pionýry a rušili mši v kostele. Zadržela přestavba, režim už nebyl tak tuhej, pánbíčkářům otrnulo a farář z vedlejší vesnice si u nás stěžoval. Kluci byli chytří. Jeden číhal, a když jsme se k vesnici blížili, tak ostatní varoval. Jenom jsme klukům domluvili, ať neblbnou, když v kostele probíhá mše.“ Strážník si kapesníkem otřel orosené čelo. Temné mraky propustily sluneční paprsky a teplota letěla nahoru. Mlžný oblak obklopol mladé habry a vykouzčil tajemno.

„Poslechli?“ zajímalo Hojdu.

„No, jak se to vezme. Kolem kostela v době mše už nejezdili, ale jednoho dne k nám na okrasek dorazil rozružený farář,“ prozradil strážník a na chvíli propadl záchvatu smíchu. Po pohledu do kamenné tváře kriminalisty proměnil výraz obličeje a dokončil: „Ten farář si stěžoval, že se mu někdo vykadil na oltář, a jmenoval toho Kežmara. Ten se měl v tu dobu potloukat kolem kostela.“

„To myslíte vážně?“

„Smrtelně. Ten farář z toho dělal aféru, znesvěcení svatého místa a bůhvíco ještě. Mladýmu Kežmarovi jsme nic nedokázali, alibi mu dosvědčili rodiče a nějaký kamarád soused. Farář si na nás stěžoval, ale navrchu se tomu spíš zasmáli.“

Hojda vypálil další dotaz: „Ty incidenty v hospodě s místními?“

„Kežmar byl namyšlený frajer. Myslím, že v Křívově o něm neuslyšíte dobrý slovo. Rýpal do chlapů v hospodě, že když má chlap velký prachy a velký TO, tak má každou babu. Nadhazoval jim, že oni jsou chudáci, kteří můžou mít o ty jejich chudinky jenom strach, aby nešly za prachama. Místní se do něj kolikrát pustili, ale on se prát uměl. Dokonce jsme jednou v hospodě na zemi našli půlku utrženého ucha.“

„A je čistej?“

„Párkrát měl namále, ale všechno mu vždycky prošlo. Trestní oznámení podaný, za chvíli stažený.“ Otlý strážník si posunul čepici nad čelo, odfoukl vzhůru a navázal: „Byl to parchant. V hospodě se chlubil, že jede v černotě. Přes zelenou hranici prý převážel auta a dělal z nich zánovní. On ani neměl živnostňák. Tvrdil, že ho pořád živí rodiče, ale makal na autech.“ Náhle ztišil hlas: „Říká se, že nad ním někdo drží ochrannou ruku.“

„Kdo?“ vyhrkl nedočkavě Hojda.

Tvář otlého strážníka propadla do zasmušilosti, vystrčeným ukazováčkem zamířil k nebi a s důležitostí v očích pohyb prstu doprovázel.

„Okres?“ hádal Hojda. Upocenec zakroutil hlavou. „Kraj?“ Znovu stejný nesouhlas. „Až tam?“ padlo zděšeně.

Dveře od služebního žigulíku klaply. Vypadalo to, že kapitán Kabát si vyrazil s nálezkyní těla na zamilovanou procházku. Otlý strážník překvapením otevřel ústa. Nechápatě hleděl na ženu s perfektní postavou, zavěšenou do rámě kriminalisty.

Hojda nenávistně vycedil: „Kurevník si vede další oběť.“

*

Kráčeli pomalu, vlhkostí změkčilá země navozovala dojem koberce, občas pod nohama zapraskala větvička. Paní Kuběnová toho kapitánu Kabátovi mnoho řekla, svěřila se, ulevila napětí, ve kterém dlouho žila. Popsala trápení s neskutečně žárlivým manželem, potíže s tchyní a tchánem, s nimiž mladí manželé žijí v jednom domě. Vztah s vlastními rodiči na bodu mrazu, poněvadž manžela neschválili – nenávisť dvou rodin, linoucí se více generacemi. Stále bezdětná, což jí neurvalý muž i jeho rodiče vyčítají. Nečekaně odemkla třináctou komnatu.

„On mě vydíral,“ špitla se sklopenou hlavou.

„Manžel?“ zmateně se dotázal Kabát.

„Ne... Ten kdyby se to dozvěděl, tak mě zabije. Oba dva nás zabije.“ Rozplakala se.

Zastavili. Mladá paní Kuběnová skončila v objetí kriminalisty, něžná ruka ji hladila po zádech. Muž zákona konejšil: „Přť, u mě jste v bezpečí. Já nedovolím, aby vám někdo druhý ublížil.“

„On byl první,“ zavzlykala rozrušená mladá žena. „Nebyli jsme u toho sami... On mě před časem odchytl. Ukázal ty fotky.“

Kabát hádal: „Kežmar?“

Drobný nosík putoval dvakrát po hrudi podpory nahoru a dolů.

„Indiskrétní fotky?“

„Byl to neskutečněj hajzl. Řekl, že na mě dostal chuť. Musela jsem, když on...“ s hlasitým naříkáním vypadlo z blondýnky.

„Vy jste dnes za ním šla na domluvenou schůzku?“

„Ano. Někdy si na mě nevzpomněl měsíce, jindy třeba dvakrát

do měsíce.“ Slanost z očí paní Kuběnové absorbovalo namodralé tričko kapitána Kabáta. Přidala detaily: „Občas mi po tom... Dal mi jednu fotku. Byl prase... Víím, že jsem nebyla jediná.“

Kriminalistovi na čele naskočily vrásky. Nejistě se dotázal: „Další také nutil pomocí fotek?“

„Bylo nám čtrnáct patnáct. Jiní mladí v tom zapadákově nebyli. On tvrdil, že ty fotky spálil.“ Vzlykání nabralo na síle.

„Kde jste se spolu setkávali, když si na vás vzpomněl?“

Tvář, plná utrpení, se odlepila od hrudi Kabáta. Chvilíčku zamlženým zrakem prohledávala okolí. Nálezkyňě těla pevně sevřela mužskou dlaň. Odváděla ho k hranici nebesky krásné části lesa, k blízkým keřům.

*

„To odporný prase ji vede fakt vydrbat,“ šokovaně hlesl kapitán Hojda. Nevěřicně hleděl na nenáviděného kolegu, jak ruku v ruce kráčí z dohledu cizích očí.

„To je snacha známýho,“ přiznal otlý strážník. Mokrým kapesníkem rozmázl pot po čele.

„Hej, do hajzlu, co si myslíš, že děláš?“ křikl Hojda.

Doktor Nesvadba požádal: „Malinko piety by se slušelo pro nebožtíka.“

Kabát se neotočil, pouze vystrčil dozadu ruku na znamení porozumění. Dvojici, notně připomínající nedočkavě zamilované, skryl závoj bujných keřů.

„Mně se to snad jenom zdá,“ zaskočeně řekl Hojda a zrakem radši zamířil k soudňari. „Doktore, kdybyste věděl, co za sračku leží na zemi, tak byste se na nějakou pietu vysral. Tak rychlou smrt si ten parchant nezasloužil.“

Zaujaté oči od ojedinělého pařezu, kde našel doktor Nesvadba pohodlí, zajiskřily. „Povídejte, příteli. Sekeru v hlavě přivolal? Byl horší než ten povýšenec Klaus? Jestli ano, dám mu při pitvě

co proto.“ Zkontroloval starobylé hodinky. Nespokojeně zabrblal: „Kde jsou ti převozci do domu smrti?“

Otlý strážník kývl na kriminalistu a upozornil: „Dá se kolem vašeho auta projet?“

„Ten debil tu cestu na místo činu vlastně zašpuntoval,“ přiznal Hojda.

Zhruba padesátiletý strážník duchapřítomně mávl na poslušně čekajícího hajného. Gazík vzápětí vyjel. Sedadlo spolujezdce zahříval mladý strážník, který nevrlému kapitánu Hojdovi zvýšil tlak. Na příkaz šarže, mířící k policejním nebesům, zareagoval neuváženě slůvkem podivení. Dostal tvrdou sodu a konečně bleďost tváře vyměnil za zdravou červeň (vlastně malinko nezdravější rudou).

Parta chlapů si sundávala ochranné obleky. Doted' pracovali tiše a pilně jako včeličky.

Hojda se staral: „Milane, našli jste něco?“

Žvýkající šéf techniků stručně shrnul: „Vůbec nic, co by s případem nějak souviselo. Žádnéj špaček ani čerstvý stopy zavražděnýho. Myslím, že se to stalo před deštěm.“

„To sedí. Kde je psovod?“

„Měl jinej výjezd, ale už by tady měl být,“ starostlivě řekl a zkontroloval čas. „Pochybuju, že něco najde. Pokud tady celou noc chcalo jak v Plzni, tak vyčuchaj kulový.“

Doktor od pařezu analyticky nadnesl: „Psovod patrně rozmlouvá s převozci do domu smrti za vozem kriminalistů.“

„Zasranej Kabát a jeho šetření novýho fára,“ zavrčel Hojda.

Další možný proud vulgarit utnul chrčivý zvuk vysílačky hlídkového vozu. Otlý strážník rozpohyboval mohutné tělo a přes dveře spolujezdce hlášení promptně přijal. Konečně „Rozumím“ padlo hodně zaraženě.

*

Kapitán Kabát dorazil s nálezkyňní těla k centru dění.

„Nějakej rychlej,“ vycedil Hojda a na okamžik přerušil otlého strážníka, tlumočícího podivné hlášení.

„No, jak jsem říkal, pohřešuje se ten Matouš Knich z Křívova.“

„Matouš?“ hlesla znepokojeně paní Kuběnová.

„Včera si vyšel na procházku do lesa jako každý den, ale domů se nevrátil a...“ Odmlčel se, mohutnou tlapou přešel přes upocený obličej a důležitě prozradil: „Před dvěma týdny jsme řešili u nich a u sousedů jednu podivnost.“

„Zkraťte to,“ břitce přikázal kapitán Hojda.

„No, ze dvorů těch sousedních baráků se ztratili psi. Ten Matouš Knich tvrdil, že v noci slyšel dvojí zakvičení. Na jejich dvoře byl flek krve, ale jeho matka si nebyla jistá, jestli to není od slepic. Bylo to poblíž špalku, kde jim sekerou seká hlavu.“

„To myslíte vážně? Co je zač ten Knich?“

„Místní magor. Říkají mu Honibrk,“ prozradil otlý strážník a kapesníkem, který by mohl ždímat, si znovu přešel čelo.

Paní Kuběnová vrtěla hlavou. „Myslíte, že to udělal Matouš? Ne, ten určitě ne.“

Kabát vyhledal dlaň ženy a jemně ji stiskl. „Karličko, znáte dobře toho Matouše?“

„Karlička?“ nenechal si ujít příležitost Hojda. „To je zajímavý, většinou si křestní jména svědkyň ani nestačíš zapamatovat. Určitě ses Karličce už pochlubil dvěma rozvody a alimenty na tři děčka.“

Mladá žena se nenechala rozhodit a vcelku věcně odříkala: „Matouše znám od dětství. Za co ho lidi v Křívově mají, za to může Kežmar a Kyklop.“

Hojda vytřeštil oči. „Jaký Kyklop, proboha?“

„Kyklop se říká jeho matce. Věřím tomu, že Matouš v životě nedržel sekeru v ruce. Z krve se mu dělá špatně. Vím to. Nebýt

Kežmara, tak by vystudoval na kněze. Kežmar ho bral jako svůj majetek, otroka.“

Kabáta řečené zarazilo. „Karličko, hodně by nám pomohlo, kdybyste se podívala a potvrdila, zda tam leží Kežmar, nebo Matouš. Vím, že jste odvážná mladá žena, pomůžete nám?“

Hojda obrátil oči v sloup a sám pro sebe špitl: „Kam jsem se to dostal?“

*

Rozechvělá Karlička po delším přemlouvání pomalu přešla k hromadě na zemi. Vrhla na děs letný pohled, následovalo trhané kývnutí hlavou, snažila se otevřít ústa, avšak nečekaně spojila víčka a začala se kácet k mokré zeleni. Doprovázející kapitán Kabát mladou ženu pohotově zachytil, jeho ruce klouzaly k vrcholům, zpod odhrnutého trička se odhalilo ploché břicho.

Hojda suše okomentoval: „To prase si prostě musí sáhnout.“

Dlouhé čekání na probuzení svědkyně z mdlob narušil příjezd červeného sršně mordparty, ježž mladý strážník za volantem vůbec nešetřil a motor túroval, co to šlo. Kabát vzhlédl k nebi, parták výsměšně nadhodil: „Ten by určitě nezapadl.“ Vůz kriminalistů doprovázela černočerná dvanácttrojka havranů, gazík hajného a kolonu uzavíral vytočený psovod. I služební pes dával najevo mrzutost a rozhořčení.

Půvabná nálezkyně těla otevřela víčka, blankytná modř vzhlížela k lístkům života v korunách stromů.

Krásno zrušil necitlivý Hojda. „Kdo tam leží? Kežmar, nebo ten Matouš, kterému se říká Honibrk?“

Rozzářený obličej propadl opět do děsu, přesto žena potvrdila: „Je to Kežmar.“

MOJE SEKERA

Přesun do Křívova, malé vesničky sevřené lesy, kterou kapitán Hojda při prvním spatření označil za prdel světa. Karlička s hodnocením souhlasila. Nálezkyňi těla vysadili u domu, kam se nerada vracela. Kabát nevrle tchyni objasnil, že snachu využili k identifikaci mrtvoly v lese, a přislíbil brzkou rozmluvu. Se všemi v domě. Placka kriminálky pomohla. Rudoška okamžitě zbledla.

Odjeli na začátek vesničky, o sto metrů dál, k domovu Matouše a Kyklopa. Dva kohouti se kupodivu shodli, že priorita spočívá v nalezení pohřešovaného Matouše Knicha. Oznámení smrti syna u sousedů přijde na řadu později.

Zastavili před stavením, které by určitě ocenil snad jedině Alfred Hitchcock, mistr hororů. Představit si zuřící bouřku, soumrak, tak dovnitř nepáchne pražádný odvážlivec. Polovina zašlé šedočerné omítky opadaná, občas vepřovice nahrazovaly nahnědlé kameny, vlhké mapy prozrazovaly nefunkční izolaci. Trojice úzkých obdélníkových okýnek, vklíněných notně dovnitř, působila jakoby stydlivě, nesměle. Nad přízemím byl patrně další pokoj. Nevábnot dokreslovala poflikovaná šindelová střecha, hodící se snad do skanzenu. První dojem: padesát let neobývaná ruina. Z nejvyššího bodu na střeše čněl k nebesům křesťanský kříž, televizní anténa chyběla. Na místě předzahrádky stála hromada kamení, kterou prorůstaly obří kopřivy.

Kabát vystoupení partáka zadržel. Nedbal na doprovázející gazík hajného, kde čekal i psovod, aby vyzvedl část oblečení pohřešovaného a zajeli s ním zpět do lesa, jenž pohlcoval malou vesničku o stovce duší.

Kabinku favorita naplnil vlídný tón. „Vůbec nevíš, jak to na té oslavě proběhlo.“

„Myslíš?“ zabouřil Hojda. „Zmizneš s mojí starou pryč, hodinu jste v prdeli.“

„Hodinu jsme pryč nebyli a pomáhal mi ji provětrat Franta. Samotní jsme nezůstali ani minutku.“

„Starej říkal...“

„Právě starej byl ten, který mi na oslavě poručil, abych tvou ženu vyvedl provětrat. Předtím ji právě on ožral, když tys statečně četl ubrus. Určitě si pamatuješ, kdo ožral tebe.“

„Co tím chceš říct?“ nadnesl s přivřenými víčky Hojda.

„Pamatuješ, jak jsem na tebe naběhl, žes mě u starýho pomlouval?“

„Nevím, kdes na tu debilovinu přišel. To není vůbec žádná pravda.“

„Starej mi ty tvoje údajný pomluvy barvitě líčil.“ Kabát pevně sevřel volant. „Když za mnou přišel na té oslavě, tak jsem už věděl, která bije. Proto jsem poprosil Frantu, aby mi s tvou manželkou pomohl. Ale tak, aby si starej všiml, že s ní odcházím sám. Celou dobu jsme s ní stáli u chlapů, kteří kouřili venku.“

„Proč by mezi nás starej chtěl hodit vidle?“ zapochyboval Hojda, přesto dokázal zapnout mozek policajta.

„Na baráku jede šuška. Starej se dostal na místo šéfa mord-party díky rudé knížce. Školu nemá, jenom lezl přes stranu do...“ Kabát hledal příhodné slovo.

„... do správných prdelí.“

„Přesně. Důležitost rudých knížek padla. Ty máš školu, já mám taky školu. Šušká se, že u fleků náčelníků oddělení se bude brát ohled na odsloužené roky a taky na dosažený vzdělání. Starej se

třese, že to na své židli nedoklepe do důchodu.“

„Myslíš, že je z nás posranej?“

„Určitě. Chybí mu tři roky. Dokážeš si představit, že zvedne zadek a vyjede do terénu? Ty nebo já mu budeme velet?“

Hojda se nad tou představou rozesmál. Bleskově zvažněl. „Fakt ses mé staré nedotkl?“

„Jo, spojili jsme se,“ uchechtl se Kabát.

„Ty hajzle, já jsem to věděl!“ křikl Hojda a sevřel ruce v pěst.

„Pozvracela mi boty a rifle,“ přispěchal s dovysvětlením parťák a dodal: „Možná si to tvoje bude pamatovat. Nevím, jak z džín dostat to nestrávený víno.“ Propukl v smích. „Zeptej se jí.“

Hojdovi vplul do tváře výraz pobavení. Vesele nadnesl: „Přeřízls tu Karličku?“

„Blbe. Je to chudák holka. Manžel ji mlátí, jeho rodiče ji nesnáší, jejich rodiny se roky nenávidí, Kežmar ji vydíral a nutil k sexu.“

„Co všechno nevím?“

„Hodně věcí. Tam, kam jsme zašli, mi ukázala místo, kde probíhal nucený sex s Kežmarem. Patrně si tam vodil i další ženský z vesnice. Vydíral je. Je tam poblíž posed. Od hajného musíme zjistit, kdo tam chodí,“ plánoval Kabát a chystal se vystoupit.

„Je vůbec pravda, že seš dvakrát rozvedenej a platíš troje alimenty? Starej to tvrdil.“

„Dvakrát rozvedený souhlasí, ale platím alimenty jen na syna z prvního manželství. Ujely mi nohy ve čtvrtáku na gymplu. Dvě děti z druhého manželství jsem vyženil, nejsou moje.“

„Ta Karlička je kus. Opravdu nic nebylo?“ rýpl Hojda.

„Ne. Je to mladá holka.“

„Tak starej nejseš.“

„Jdeme na Kyklopa. Ničemu se vevnitř nediv, je to jiný svět, který asi nepochopím ani já,“ doporučil Kabát a vyrazil k domu hrůzy.

Vystoupali po zednické podlážce, jež pokrývala rozpadlé

schody. Marně pátrali před oprýskanými prvorepublikovými dveřmi po zvonku. Hojda půlkulatým sotva průhledným okýnkem velikosti lidské hlavy hledal vnitřní život. Kabát hlasitě zabouchal. Muži zákona, nezávisle na sobě, v duchu přemýšleli, proč matce pohřešovaného Matouše Knicha místní přezdívací Kyklop.

Chodbou se nesl těžký dupot. Rychlé otevření. Kapitán Hojda si vzpomněl na zápasnickou ikonu Gustava Frištenského. Parták udělal bojácný krok vzad.

Obří paní domu plačtivě vyjekla: „Je to Matouš?“ Magdalenu Knichovou od mužů odlišovalo pouze impozantní poprsí, díky němuž si od druhých určitě zachovávala dostatečný odstup. Věk těžko odhadnutelný, patrně nad čtyřicet, občas šedinka prosvítlá v záplavě oříškových kadeří. Nepřehlédnutelné husté srostlé obočí, řádný nos, vcelku drobná ústa, přísné oči a hlavně opravdu vazba, na první dojem úspěšná kulturistka. Výškou čněla i nad kapitánem Kabátem. Ke dvěma metrům jí chybělo jen pár centimetrů.

První se vzpamatoval Hojda. „Dobrý den, jste paní Knichová?“

„Tak je to Matouš, nebo ne?“

„Paní Knichová, mohu vás poprosit o část oděvu vašeho syna?“

„Leží tam můj Matouš, nebo ne?“ křikla mohutná žena.

„Kde by měl ležet váš Matouš? Nerozumím vám,“ dělal natvrdlého Hojda.

Kabát vyzvídá: „Kdo vám co řekl?“

Knichová alias Kyklop si palci vysušila oči, nadechla se a objasnila: „Lidi to tady říkají. Nevrátil se včera z procházky. Někdy v lese zůstane. Trucuje... Ale ráno se vždy vrátí.“ Silně zavzlykala. „Lidi říkali, že v lese někdo leží. Je to Matouš?“

„Váš syn nikde v lese neleží,“ upokojil ji Hojda. Jeho nitro se třásló vzteky z prozrazení nálezu zavražděného. Hajný s Karličkou svorně tvrdili, že o mrtvém nikomu nic neřekli, nikdo další z Křívova se k místu činu nepřiblížil. Podezřele se dotázal: „Co lidi přesně říkají?“

Knichová posmrkla. Nedůvěřivě si oba kriminalisty změřila

pohledem. „Kdo vůbec jste?“ Po detailním prozkoumání průkazů kriminálky se uklidnila a prozradila: „Lidi říkají, že ta flundra Kuběnová v lese našla mrtvolu.“

„Proč flundra?“ zajímalo Kabáta.

„Obléká se snad jako slušná žena? Zadek vystavuje, nemrava jedna, podprsenku nenosí, aby chlapi slintali a neslušné návrhy jí činili.“

Hojda rychle udělal čelem vzad, zakousl se do jazyka. Kývl na psovoda, který stál u gazíku hajného. „Pojď si pro to oblečení.“

Psovod zavrtěl hlavou. „Dones mi ho sem.“ Patrně se mohutné paní Knichové obával. Vzpomněl si na les a sekeru v hlavě.

„Nepůjdeme dál?“ navrhl Kabát. Otočil se k vesnici. „Abychom místním nedělali divadlo.“

*

Vstoupili do temné kuchyně. Ze stropu trčely pouze dráty, chudé vybavení Kabátovi připomnělo dětství a každoroční prázdniny u prarodičů na Moravě. Čas pádil kupředu, druhá odpolední minuta, žaludky mužů zákona zpívaly žalmy.

„Nemáte hlad?“ starala se Knichová, sotva usedli na tvrdé židle. Hojda se nadechl. „Nebudu lhát...“

Hostitelka vmžiku máchnutím ruky odehnala muší příživníky od oválného talíře, ten popadla a přemístila ho ze starodávné kuchyňské linky na stůl bez ubrusu.

„Děkuji,“ vykoktal ochrnutě Hojda při pohledu na skelet kostry, kde zůstalo pár kousků masa.

„Předevčirem jsem slepičku odeslala k Pánu, je domácí,“ pochlubila se Knichová. Vyloučila z tmavomodrých pracovních lacláčů klíč, odemkla zámek na petlici a povytáhla těžký šuplík. Ozývalo se rachocení, cinkání kovu o kov.

Kabát se dotázal: „Kdy váš syn včera odcházel do lesa na procházku?“

Žena přistoupila ke stolu. V jedné ruce svírala obří nůž, ve druhé půlku chleba. Zadávala se na kukačky vedle tmavého obrázku s náboženským motivem. „Ve čtyři začalo pršet, přestalo kolem šesté. Ještě jsem Matoušovi říkala, že tam bude mokro... Myslím, že kolem sedmé vyrazil.“

Při vzpomínání Knichová šermovala nožem v prostoru. Hojda se židlí putoval vzad. Napětí u něj povolilo, až hostitelka sevřené smrtelné nebezpečí odložila na stůl.

„Paní Knichová,“ vzpomněl Kabát, „můžu vás poprosit o část oděvu vašeho syna? Něco, co poslední dobou nosil a není vyprané.“

Čas pokročil, psův oděv se podíval nad předaným polštářkem s motivem Ježíše Krista, na němž Matouš Knich usínal. Jeho matka tvrdila, že nošené věci ve čtvrtek namočila na praní. Hlad Hojdu donutil ochutnat slepici. Spíše ho zaplnily dva krajíce chleba, poněvadž z masa nestačil odhánět dotěrné mouchy.

„Paní Knichová, před časem tady policie řešila...“, načal Kabát.

„To s těmi psy?“ vyhrkla kvapně tázaná. „Podivné. Šimon už byl starý, hluchý. Proč by někdo porušil desatero?“

„A sousedův pes?“

„Ten stále štěkal. Ve dne v noci, neustále. Tam bych se nedivila, i když jde o čin proti Bohu. Pes je přeci přítel člověka, neslouží k nasycení hladového.“

„Jak dobře znáte vašeho souseda Mojmíra Kežmara?“ zajímalo Hojdu.

Knichové padla tvář do děsu. Rychle se pokřižovala. „Ten člověk není hoděn dobrého slova.“

„Pročpak?“

„Je to antikrist.“ Následovalo dvojí bleskové pokřižování.

„Až tak, že by si zasloužil smrt?“

„Přát bližnímu smrt je hřích.“

Obří žena přešla k oknu s výhledem na náves. Potemněla. „Kdyby mě Bůh postavil před zkoušku, že jednoho z Křívova touží povolát před boží soud a já musím rozhodnout, tak...“

„Vyberete mladého Kežmara?“ odhadl Kabát.

„To, co udělal Matoušovi, je neodpustitelné. Může tvrdit, že čin nespáchal, ale vím to, všichni to vědí. Taková ostuda. Nechal do Matouše vstoupit d'ábla. Matouš by sám nikdy...“ Knichová se rozplakala.

„Co Matoušovi udělal?“ optal se vlídně Kabát.

„Stud mi brání. Taková bezbožnost. Zničil Matoušovi budoucnost. Dostal by se odtud pryč, nikdy více by Kežmara nepotkal, uklidnil by se.“ Vrátila se do minulosti. „Kežmar není hoden života. Znesvětil kostel v Bludově. Nebyl potrestán. Donutil Matouše lhat. Kežmar Matouše ovládá, jsem bezmocná. Matouš se ho bojí.“

Kabát vycítil, že z ženy detaily nevypáčí, snad řeknou ostatní obyvatelé Křívova víc. A tak ji požádal: „Zavedete nás na dvůr, odkud zmizel váš pes?“

Obří žena opustila výhled z okna. Potřebovala ještě sdělit: „Jsem na všechno sama, peníze chybí...“

*

Na zanedbaném prostorném dvoře spoustu místa zabíraly hromady dříví. Krví nasáklý špalek stál kousek od neobvykle vysoké zdi od sousedů. I laik by poznal, že dvoumetrová zídka po čase povyroستla o další metr.

„Paní Knichová, štípání dřeva čeká na Matouše?“ zajímalo Hojdu.

Mohutná žena sebou trhla. „Ne, Matouš je moc jemný, ten sekeru nikdy v ruce nedržel. Dřevo sekám na zimu sama.“

„Máte můj obdiv,“ uznal Kabát. Pak ukázal ke špalku. „Slepice taky sama?“

„Také. Matouš nesnese krev.“

„To musíte mít kvalitní sekeru. Budete tak hodná a ukážete nám ji?“ požádal Hojda.

Matka pohřešovaného rázným krokem zamířila k polorozpadlé

kůlně. Ozvalo se zaskřípání, monstrózní postava zmizela vevnitř. Okamžitě zazněl výkřik: „Ne!“

Kriminalisté spěchali za hlasem zděšení. V přítmí našli nešťastníci se svěřenými rameny. Hojda se staral: „Co se děje?“

„Proč mi někdo porušením desatera ztěžuje život?“ zalitovala hořce Knichová.

„Nemůžete najít sekeru?“ hádal Kabát.

„Moje sekera. Takovou stejnou neseženu. Památeční, štípalo se s ní jedna radost.“

„Nepůjčil si ji Matouš?“ nadnesl Hojda. „Kdy jste sekeru viděla naposled?“

„Matouš ne. Ten do kůlny nevkročí, strašně se bojí myši.“ Knichová si začala dřít prsty vlasy. „Kdy jsem ji jen viděla naposled...? Vlastně především jsem s ní odeslala slepičku k Pánu. To musel někdo...“

Kabát skočil do dalších slov. „Paní Knichová, proč zamykáte nože?“

Mohutná žena padla na kolena, schovala obličej do dlaní. Tlučeně přiznala: „Po té strašlivé ostudě. Matouš se psychicky složil. Jednou vybuchl, chtěl letět na Kežmara.“

„S nožem v ruce?“

Od hliněné země k dvojici kriminalistů doputoval bolestný souhlas...

KONEC TRÁPENÍ

Nemilá povinnost. Druhé zdlouhavé zamáčknutí zvonku vedle moderních dveří rumělkové barvy. Kapitán Hojda se gestem ruky znovu ubezpečil, zda oznámení o smrti potomka vezme na sebe parták Kabát.

Ve dveřích zarachotil zámek, vykoukla hlava prošedivělého, utrápeného muže kolem padesátky. Nepadl ani zdvořilý pozdrav. Rychle vychrlil: „Leží tam Mojmir, že jo?“

Kabát do tváře nasadil výraz pochopení, jak ho naučil ve škole policejní psycholog, a spustil: „Pane Kežmare, bohužel...“

„Leží tam Mojmir?“

„Ano,“ hlesl Kabát. Na přeříkání klasické formulky se vykašlal.

Starý Kežmar hluboce vydechl. Výdech úlevy? Spadl mu kámen ze srdce? Kriminalisté na otce zavražděného nechápavě pohlíželi. Ten suše konstatoval: „Bylo to otázkou času. Celá vesnice ho nenáviděla.“

„Můžeme dál?“ pozval se Hojda.

„Ano.“ Pán domu odstoupil od dveří. „Boty radši sundejte. V lese je bahno, co?“ Po zaváhání dovysvětlil: „Manželka je ras na čistotu.“

Kriminalisté, nazutí v chlupatých papučích, následovali záda pana Kežmara. Kabát si na stěnách chodby mlčky prohlížel obrazy s motivy ročních období. Zběžně nakoukl i do kuchyně, kde

na lince na dvou talířích spatřil nedojedené namazané chleby. Patrně manželé od snídaně odtrhla zpráva o nálezu těla v lese.

Příjemný a účelně vybavený obývací pokoj ostře kontrastoval s chudobou domu Knichů. Matka zavražděného nepropukla v pláč, jak bývá obvyklé, když přijde žena o jediného potomka, při zrození spojeného pupeční šňůrou. Pouze nepřítomně řekla: „Jednou to muselo přijít.“ Hned obrátila téma: „Dáte si kávu? Nebo něco k snědku? Nemáte hlad? Jedli jste vůbec od rána?“ Kriminalisté nabídku s díky přijali. Silnější brunetka spěšně odešla.

Starý Kežmar si promnul obličej a spustil: „Nemáte tušení, jaké to je, žít ve vesnici, kde se s vámi nikdo nebaví, bojí se s vámi promluvit, neodpoví na pozdrav. Nenáviděli syna a zavrhlí i nás.“

Hojda využil zmlknutí pána domu a zeptal se: „Vyhrožoval někdo v poslední době vašemu synovi?“

Kežmar se zlehka pousmál. „Vezměte seznam obyvatel Křívova a můžete si odškrtnout všechny dospělé. Z Mojžíra se stalo monstrum. My jsme se ho taky báli.“ Spojil víčka, tvář schoval do dlaní. Tlumeně z něj proudilo: „Neumíte si představit, co jsme od něj zažívali. Přepřal mě v patnácti letech. Terorizoval nás.“

„Nepřemýšleli jste o odstěhování?“ projevila účast Kabát.

„Vyhrožoval. Vůbec nemáte představu, co se tady dělo. Co bylo, když přišel ožralý z hospody.“

„Proč jste Mojžírovi potvrdili alibi, když v bludovském kostele...“ Kabát hledal správné slovo.

Kežmar jej vysvobodil.

„Už tenkrát nám vyhrožoval, že když nebudeme lhát, tak řekne, že jsme ho navedli. Řešili jsme, jak na jeho výchovu, i s psycholožkou. Bylo to ještě horší. Všechno mu vždycky prošlo. Peníze z něho udělaly monstrum.“ Naklonil se z koženkového křesla ke stolku, aby následně snad nezaslechla manželka. „Poslední dobou když přišel z hospody, tak nás vzbudil a mířil na nás pistolí. Dovlekl nás sem...“

Další slova utnul příchod paní Kežmarové s kouřícími šálky

na modravém tácu. Od dveří upřímně vyhrkla: „Všechno je naše vina. Kdybysme se pořád nehádali o tu pitomost a víc si hleděli výchovy...“

Kežmar zavrčel: „To tys tu blbost pořád měla v hlavě.“

„Pane Kežmare, ukážete mi dílnu vašeho syna?“ požádal Kabát.

*

Kapitán Hojda po nechutné slepici do sebe cpal luxusní svíčkou. Paní Kežmarová obsadila předchozí místo manžela. Přejížděla dlaněmi po stehnech.

„Kdy odešel včera váš syn do lesa?“ zeptal se kriminalista s plnou pusou.

Žena automaticky zrakem zamířila k digitálním hodinám vedle televize. „To se musíte zeptat manžela, já jsem včera byla na odpolední. V jednu jsem šla na autobus a to se v dílně ještě ozývalo práskání.“

„Chodil Mojmír do lesa často?“

„Dopoledne, odpoledne. Většinou na hodinu dvě. Odpoledne vyrazil ve tři nebo kolem čtvrté. Někdy vzal psa, než nám ho někdo asi...“

„Vlastnil střelnou zbraň?“

Kežmarová hlesla: „To mi vůbec nepřipomínejte... To bylo hrozný.“

„Zůstane to mezi námi, slibuji.“

„Došel opilý z hospody. Vzbudil nás. Mířil na nás pistolí.“ Ženě vlhly oči, zavrčela hlavou. „To, co následovalo...“

„Zůstane to opravdu mezi námi. Každý detail nám může pomoci.“

Obývací pokoj rozvíbroval hluboký nádech odvahy. Stejně jako před chvílí manžel naklonila se z křesla ke stolku a špitajíc sdělila: „Skončili jsme tady. Klečeli jsme na kolenou. Měl takovou tu pistolí, kterou si pamatují ze starých filmů.“

„Bubínkový revolver?“ tipoval Hojda.

„Ano, ten. Ukázal nám, že tam má jeden náboj. Roztočil to. Po manželovi chtěl, aby řekl číslo. Pak mu přiložil ten...“

„Revolver.“

„Ano. Přiložil ho k hlavě manžela a řekl: ‚Možná budeš vdova, možná ne,‘ a stiskl spoušť. To stejný zopakoval i se mnou. Třikrát to zopakoval... Strašně jsem se třepala. Manžel nemá srdce v pořádku. Divím se, že to přežil.“ Paní Kežmarová se hluboce nadechla a setřela si slzy. „Pak se Mojmir hlasitě rozesmál. Ukázal nám, že tam žádný náboj nebyl... Nevím, jak to udělal. Vůbec jsem si nevšimla, kdy ho vyndal.“ Roztrásla se, pevně sevřela víčka.

„Co bylo dál?“ zajímalo Hojdu, jehož ruka se s dalším soustem bezděčně zastavila nad talířem.

Obličej propadlý do děsu svěřila dlaním. „To bylo strašně ponižující...“

„U mě to bude jako v hrobě.“

Nesmírně rozrušená žena sbírala kuráž. „Nabil ten revolver náboji... Poručil, ať se svlékneme. Pak mi tiskl hlaveň k hlavě. Rozkázal, ať padnu na všechny čtyři... Sedl si na má záda.“ Paní Kežmarová začala hlasitě vzlykat. Hojda natáhl ruku a sevřel její předloktí. Neochotně prozradila: „Musela jsem ho vozit na zádech po pokoji... Musela jsem chrochtat jako... jako prase. Tiskl mi hlaveň k hlavě. Druhou rukou mě práskal přes... přes zadek. Pak mě donutil lehnout na záda... Tu hlaveň...“ Matka zavražděného se neuvěřitelně silně roztrásla, vypadala, že se co nevidět psychicky zhroutí.

Kapitán Hojda přispěchal s podporou. „Už nikdy nic podobného nezažijete.“

*

Prostorná dílna Mojmíra Kežmara. Tři zánovní bavoráky čekaly

na zkompletování a vyhledání kupce. Kabáta zaujal při příchodu nezvyklý pořádek a čistá podlaha. Doposlouchal neuvěřitelné líčení starého Kežmara, které Hojdovi tlumočila stejnými slovy i jeho manželka.

„Věřte, že po tom všem, co nám dělal, jsem měl sto chutí ho zabít sám,“ svěřil se překvapivě Kežmar a výraz jeho obličeje prozrazoval odhodlanost.

Kabát malinko oponoval: „Chuť někoho zabít je daleko od toho, čin spáchat.“

„Věřte, byl to život za trest. Bát se vlastního syna, snášet kvůli němu opovržení od ostatních lidí z Křívova.“

Kriminalista se vrátil k důvodu, proč otce zavražděného odvedl z dosahu manželky. Později partácká slova manželů porovnají.

„Proč jste se s manželkou roky hádali?“

„Pitomost. Vlezl jí brouk do hlavy a nedala si to vymluvit.“

„Jaký brouk?“

„Jednoho dne se vrátila z obchodu a uhodila na mě, at' se přiznám, že vedle Matouš je můj syn.“

Obočí Kabáta se vymrštilo vzhůru. „Proč si to myslela?“

„Knichová nikdy neprozradila, kdo je otcem. Lidi se starají o druhý, a když měl Mojmír pět let, tak někdo – nevím ani kdo – jí nasadil tu blbost do hlavy.“

„To jste jí nevymluvil, když jde o hloupost?“

Kežmar sklopil hlavu.

„Já vůl jednou řekl blbost a ona se toho chytla.“

„Jakou?“

„To není důležitý.“

„Jsme chlapi. Zůstane to jenom mezi námi.“

Kežmarovy oči prosily: Opravdu musím?

„Nebojte se, já to nikde nepustím.“

„Nevím, jestli něco víte o minulosti Knichů.“

Kabát zpozorněl a přiznal: „Nic moc.“

Otec zavražděného se vrátil do hluboké minulosti. „Matka

Magdaleny od vedle byla strašně moc pobožná. Chtěla, a taky všem vykládala, že se Magdalena po škole přidá k řádovým sestřím. S Magdalenou jsme se vcelku kamarádili, i když je o pět let mladší. Ona se dokonce těšila, že vypadne od matky, která měla v hlavě jenom Boha.“

„Proč se nakonec k řádovým sestřím nepřipojila?“

„Vím proč... Ona se fakt těšila. Pak dala řeč s nějakou ženskou, která z řádu utekla. Ta jí povyprávěla, co tam zažila a proč vystoupila. Magdalena mě o něco poprosila, byla zoufalá. Když řekla matce, že si to rozmyslela, tak ta nechtěla nic slyšet, postavila si hlavu, byla jak beran. Nadávala Magdaleně, že tím urazí Boha, že ten celou rodinu potrestá. Že ona už to Bohu slíbila.“ Kežmar zmlkl, váhal nad další zповědí.

„Nebojte se, mně se svěřit můžete,“ upokojoval ho Kabát. Přešel k vratům od dílny a opatrně zavřel, aby jediné slovíčko nedoputovalo k nechtěným uším.

„Magdalena byla fakt zoufalá. Požádala mě o takovou podivnou věc.“

„Která jí uzavře cestu mezi řádové sestry?“

Kežmar souhlasně přikývl. „Neměla se na koho jiného obrátit. Mně důvěřovala, věřila, že nikomu neřeknu, že jsem to byl já. Stará Knichová by mě zabila, kdyby se to dozvěděla... Vrátil jsem se z vojny. V té době jsem už chodil s budoucí ženou, měli jsme možná rok do svatby.“

Nastalo delší odmlčení, zrak zabodl do přestříkaného blatníku.

„Splnil jsem prosbu Magdaleny. Nebral jsem to jako nevěru. Potíž byla, že jí se to zalíbilo, zamilovala se do mě a já do ní. Ale pořád tady byla stará Knichová, která by nikdy nesvolila, aby my dva... Ona byla přes to náboženství opravdu nepřičetná, bláznivá.“

Myslí Kabáta proběhla podoba dnešní Knichové. Podezřele se optal: „Fakt jste se do sousedky zamiloval?“

Kežmar asi pochopil, kam kriminalista otázkou míří.

„Tenkrát byla krásná, štíhlá. Stará Knichová ji držela pod

zámkem. Škola, kostel, pořád byla s matkou. Já jsem tam k ní lezl tajně přes dvůr. Magdalena matce vařila nějaký čaj s bylinkama, aby se v noci neprobudila.“

„A vaše budoucí žena?“

„Nemohl jsem se rozhodnout. Nevím, co by následovalo, kdyby se Magdalena matce přiznala, že už není panna... Oženil jsem se, manželka se nastěhovala a výlety vedle přestaly.“

„Jak zareagovala na ukončení vztahu Magdalena?“

„Sama to navrhla. Chápala to... O tom, že náš vztah nemá budoucnost, jsme věděli oba už delší dobu.“ Kežmar nostalgicky zavzpomínal: „Bylo nám spolu krásně, i když Magdaleně nebylo ani sedmnáct.“

Kabát nadhodil: „A Matouš? Jeho biologický otec?“

„Magdalena mi jenom řekla, že není odtud. Přiznala, že naletěla. Věřím tomu, že jeho jméno vezme sebou do hrobu.“ Pak nakousl: „Ale to, co se stalo před narozením Matouše...“ Kežmar si promnul vlasy.

„Jak zprávu o těhotenství dcery vzala matka Magdaleny?“

„Šílený řev. Proklínala ji. Víte, Magdalena nezná jméno svého otce. Paradox... Její matka nikdy neprozradila, kdo je její otec. S žádným mužem nikdy nežila, vlastní rodina ji snad měla zavrhnout. Žádný příbuzný je tady nikdy nenavštívil, ony žádnému příbuznému ani nejely na pohřeb. Stala se šílenost...“

„Jaká?“ ožil Kabát.

„Stalo se to v den osmnáctých narozenin Magdaleny. Někaký měsíc po tom, co matce oznámila, že je těhotná. Když jsem vyšel na dvůr, tak jsem slyšel pořád dokola křičet její matku: ‚Peklo, očistec, zatracení, zrada Boha, prokletí!‘ Dokonce vyhrožovala smrtí... Že radši Magdalenu s tím nenarozeným parchantem zabije než žít v takové hanbě.“ Kežmar udělal dramatickou pauzu. „Našli ji v lese,“ hlesl ustrašeně a oťrepal se.

Kriminalista netrpělivě vypálil: „Někdo ji zabil?“

Kežmar zavrtěl hlavou. „Visela na dubu sebevrahů v Lese víl.“

„Cože?“ zvolal šokovaný Kabát.

„Divný, co? Hrozila Magdaleně a nenarozenému dítěti smrtí, a nakonec spáchá sebevraždu.“

„To jo, zbožná žena a spáchá nejtěžší hřích. Těžko uvěřitelné.“

„Hodně zdejších tenkrát pochybovalo. Po sebevraždě matky Magdaleny ten dub sebevrahů skáceli. Celý Les víl později vykáceli. Vysázeli tam habry. Dneska je to nejhezčí místo v lese. Předtím se tam místní báli vkročit.“

Kabát ztěžka polkl. Prozradit, neprozradit?

Starý Kežmar šel otázkou faktům naproti. „Kde se vlastně našel Mojmír?“

*

Mezitím v obývacím pokoji, kde putující jas slunečních paprsků oblažil působivým světlem nádherný obraz s motivem tajemného lesa, vyslechl Hojda líčení paní Kežmarové o domnělém otcovství Matouše. Manželovi dodnes nevěří. Nechápe, proč se konečně nepřizná. Konfrontovala i Knichovou, ale ta drze nadhodila, že po jménu otce Matouše nikomu nic není a tajemství si vezme do hrobu.

Hojda si vzpomněl na mlčení Knichové ohledně neskutečné ostudy jejího syna. Vyzval hostitelku: „Matouš Knich, co mi o něm řeknete? Stala se prý věc, která mu zkazila život.“

„A pak mu všichni začali říkat Honibrk,“ doplnila bleskově Kežmarová.

„Proč?“

„Náš Mojmír. Tvrdil, že ne, ale vím to.“ Pročísala si vlasy. „Matouš v tu dobu studoval v Olomouci na faráře. Snad rok měl za sebou. Magdalena chtěla, aby zmizel z dosahu Mojmíra. Najednou se objevila ta videokazeta. Mojmír tvrdil, že mu ji někdo nechal v autě na sedadle.“

„Co tam bylo?“

„Hnusárna. Já jsem to neviděla, ale spousta místních ano. Nevěřila bych, že zbožný Matouš... Ze školy ho vyhodili.“

„Co přesně bylo na té videokazetě?“ zajímalo Hojdu. „Poprosím vás o víc detailů.“

Kežmarová zrakem projela klouby propletených prstů. „Byl tam opilý Matouš, nahý, a sám si to dělal. Kolem něho byly obrázky svatých. Někdo kopii videokazety poslal na fakultu do Olomouce. Jako odesílatel tam byl uvedený Matouš. Dojeli až sem. Bylo to hrozný. Myslela jsem, že Magdalena Matouše snad zabije. Byla úplně nepřičetná. Bála jsem se o něho. Nikdy jsem nezaslechla, že by Matouš ochutnal alkohol.“

„A Knichová Mojmírovi nic neřekla? Když si všichni mysleli, že to má na svědomí váš syn?“

„Prosím, neříkejte syn,“ požádala trpce Kežmarová a poposedla v křesle. „Doletěla na Mojmíra. Řvala, že ho zabije, že zničil Matoušovi život.“

„Co na to Mojmír?“

„Vysmál se jí. Strašně jsem Magdalenu litovala. Vedle nikdy nebyly jednoduchý vztahy. Magdalena začala do Matouše rýpat, že není chlap, že ten by jednal. Že správný chlap by...“ Polkla, poškrábala se na hlavě.

Hojda toužil po dovětku. „Co by správný chlap?“

„Správný chlap by svět antikrista zbavil. Bůh by pochopil, že nepůjde o hřích, ale o splnění přání Boha... Že jde o souboj nebe s peklem. Že ďábel jinak ovládne celý svět a přijde apokalypsa.“

Hojdovi spadla vidlička se soustem do talíře.

*

Vzhůru do dílny! Pokračující líčení. Starý Kežmar ve vyprávění doputoval k šestiletému Matoušovi.

Kapitán Kabát se ujistil: „Takže Knichová celý roky žila sama, žádný jiný muž?“

„Ano, první a poslední byl ten Kaven z Bludova. Hned se nastěhoval.“ Kežmar zavrtěl hlavou. „Magdalena byla zamilovaná, ale netušila.“

„Co netušila?“

„Co je to za hajzla. Když byla doma, tak ještě v pohodě, k Matoušovi se Kaven choval pěkně. On chodil na směny, ona dělala na pile jenom ranní. Když nebyla doma, malý Matouš zažíval peklo. Jednou jsem to nevydržel a vlítl jsem k nim na dvůr.“

Kabát udělal dva kroky ke Kežmarovi. „Co se tam dělo?“

„Matouš neuvěřitelně hlasitě ječel. Kaven držel v ruce zabitou slepici a pořád dokola opakoval: ‚Sračko, já tě toho strachu z krve zbavím.‘ Nebo tak nějak. Krev malýmu rozmazával po obličejí... Nechutný.“

„Co udělal ten Kaven, když jste na něho naběhl?“

„Nijak jsem ho neurážel, šel jsem na to s klidem. On nepřičetně vyrval sekeru ze špalku a zařval: ‚Táhni, nebo ti tu sekyru zatnu do hlavy.‘“ Kežmar si prsty promasíroval spánky a dodal: „Nářek Matouše zazníval taky z domu. Zeptejte se manželky.“

„Řekl jste to Knichové?“

„Řekl,“ smutně se pousmál tázaný. „Myslela si, že si vymýšlím, že žárlím.“

„To jako fakt? A ona se chovala k Matoušovi pěkně?“

„Tehdy ano. Plánovali s Kavenem svatbu. On se ale najednou odstěhoval. Knichová začala obviňovat Matouše, že to bylo kvůli němu.“ Kežmar ožil, narovnal se. „Pak toho Kavena odsoudili.“

„Nevíte za co?“

„Našel si ženskou v Bludově. Místní tenkrát říkali, že to s ní táhl, ještě když bydlel s Magdalenou. Ten Kaven jejího syna skoro zabil. Vyšlo najevo, že ho týral delší dobu. U soudu přečetli taky výpověď malého Matouše... Kolik ten parchant dostal? Čtyři?“ Kežmar důležitě vyhrkl: „Ne, pět roků vyfasoval!“

„Vrátil se ten Kaven po absolvování trestu do Bludova?“

„Jo. Není to tak dlouho, co se tady párkrát stavoval.“ Kežmar

malinko zkrivil obličej. „Když jsem mu prvně otevřel, hned na mě vypálil: ‚Čuráku, staráš se už konečně sám o sebe?‘“

Zmatený Kabát požádal o upřesnění. „On jezdil za vámi?“

„Ne, jezdil za Mojmírem. Nevím, co spolu měli. Naposledy tady byl snad před dvěma měsíci.“

„A prvně?“

„Tak před půl rokem.“

Kabát si dřel prsty pokožku hlavy.

*

Hojda s Kežmarovou probral dětství oběti vraždy. Na stole se objevilo víno. Kriminalista konečně dojedl svíčkovou, porce pro parťáka nemilosrdně chladla na stolku.

„Mojmír za mnou přišel ve čtrnácti a jakoby nic mi řekl, že už není panic. Řekl to tedy vulgárně. Už tehdy mi vyhrožoval. My blbci jsme se pořád řídili radami té psychologičky. Věřili jsme, že se to zlomí.“ Kežmarová složila ruce do klína.

„Myslíte, že o panictví přišel s některou z té jejich dětské partičky?“ zajímalo Hojdu. Sklenku s vínkem odložil na stolek.

„Ta jejich dětská partička.“ Minulostí poznamenaná žena vstala, uhladila si sukni a zamířila k fikusu v rohu. V prstech jemně mnula list. Začala tiše vypočítávat: „Nejstarší je Karla, ta si vzala nakonec Kuběnu. O půl roku mladší je...“ zarazila se, „... byl Mojmír. Půl roku od něj Monika. To je pěkný kvítko. Ta si vzala Drásného, bydlí tři baráky od nás. Nejmladší je Matouš. Dva měsíce od Moniky.“

„Mojmír poprvé s Monikou...?“

Kežmarová kývla. „Myslela jsem si, že si Mojmír vymýšlí. Vždyť byla třináctiletý děcko. Vykládal podrobnosti. Ani potom jsem mu nevěřila.“ Vrátila se ke stolku, vzala sklenku za stopku a srkla vína. „Potom říkal, že s Karlou. Tvrdil, že Matouš byl u toho. Celou dobu měl zavřený oči a modlil se. Monika u toho

taky byla, radila Karle, co má dělat.“ Otřepala se. „Nechutný... Pořád jsem nevěřila. Myslela jsem si, že to patří k jeho terorizování... To je jedno. V patnácti se pochlubil, že byl s mojí kamarádkou z vesnice. Popřela to. Stejně stará jako já. Matka tří dětí. Vdaná.“

„Nakonec se ukázalo, že Mojmir nelhal?“

„Po půl roce mi ukázal fotky. Letěla jsem na záchod.“ Kežmarová se svalila do křesla, lokty zabořila do stehů, sevřela hlavu do dlaní jako do svěráku. „Kamarádku jsem odchytila. Brečela... Říkala, že s ním musí. Že poprvé byla opilá, nic si nepamatovala. Z toho byly ty fotky. Tvrdila, že ji vydírá. Mojmir hrozil, že ty fotky předá jejímu manželovi. Byla psychicky v prdeli. Platila mu za mlčení... Pořád jsem nevěřila.“

„Na těch fotkách byli spolu?“ zeptal se Hojda. Nataženou rukou přispěchal s podporou. Tiše dedukoval: „Takže to musel fotit někdo třetí.“

Kežmarová trpce požádala: „Ptejte se na něco jiného. Prosím.“

Hojda poslechl. „Poslední půlrok. Milostný život Mojmirá, nějaké jeho potíže, se kterými se vám svěřil.“

„Říkal, že mu to tady bude za chvíli všechno patřit. Půjčoval ostatním peníze. Nějaký právník mu sepsal vychytralou smlouvu. Lidi potom litovali, jak naletěli. Chodili i za námi. Prosili nás, ať s ním promluvíme.“ Kežmarová vstala a znovu zamířila k fikusu. „Všechno mu procházelo. Někdo nad ním držel ochrannou ruku. Vsadila bych se, že toho někoho taky vydíral. Ta Monika z dětství. Nevím, jestli ve všem nejela s ním.“

„Proč myslíte?“

„Často mu volala. Když chodil do lesa, tak ona... Spěchala za Mojmiráem jak pejsek.“

„A ta Karla?“

„Tu jsem viděla jen jednou. Nevím, jestli se v lese potkali. Spíš se od Mojmirá snažila držet dál. Fakt nevím. Monika je zkažená. Vzala si takový ťululum. Jezdí na montáži. Nechci dělat klepy.“

Prosebně se otočila k Hojdovi. „Nemám jistotu, tohle si nechte pro sebe.“ Kriminalista to gestem přislíbil a Kežmarová mu svěřila své podezření: „Ty dvě děti Moniky se spíš podobají Mojmírovi než jejímu manželovi.“

„Kde schovával Mojmír smlouvy o půjčkách?“ zajímalo Hojdu.

„Vůbec nevím. Když jsem prvně viděla ty prasácký fotky, tak jsem prohledala celý dům. Roky jsem hledala.“ Zavrtěla hlavou.

„Nikdy jsem nic nenašla. Můj taky neví.“ Obrátila list. „Teď se odstěhuji. Pryč z Křívova. Konečně se vyspím. Dvakrát jsem už byla v blázinci...“

PŘIZNÁNÍ!

Plíživá černota přinesla vláhu. Kriminalisté seděli ve služebním favoritu a poslouchali bubnování zahradního deště do střechy. Vyměnili si poznatky z rozhovoru s rodiči oběti.

„Nebylo ti líp v Praze?“ nadhodil Hojda k part’ákovi.

„Je to síla, ale z Prahy jsem musel vypadnout.“

„Proč, nějakej škraloup?“

„Vysoký dva metry, nový manžel druhé ženy,“ zvesela odpověděl Kabát.

„Žárlivost?“

„Dělal se mnou na oddělení. Je to křivák. Báł se, že bych se mohl vrátit k bývalé.“

„Cesty páně jsou nevyzpytatelné.“ Hojda se začal řehtat.

„Nakazila tě Knichová?“ přidal se ke smíchu Kabát.

„To nesouviselo s tebou, promiň. Myslím, že to je tak na hovno případ, že už větší sračky člověk vyšetřovat nemůže. Spravedlnost zvítězila; ta druhá. My jak pitomci budeme honit vraha, kterému už teď líbá ruce tady ten zapadákov a okolí. To bude vděku. Nevšiml sis, jestli už nemáme propíchaný gummy?“

„Lidi na nás budou příjemný jako hladový tygr na antilopu.“

„To se v Praze říká?“ podivil se Hojda.

Kabát stočil řeč. „Koho teď? Moničku?“

„Tu kurvičku vezmeme asi první. Bože, kam jsme se to dostali?“

Náboženský fanatismus, nevěry, vydírání, lichva, pomsty, týrání.
Vítej v pekle, kolego!“

*

Nevábnou venkovní omítku a neupravenou předzahrádku napravil vcelku draze zařízený interiér. Monika Drásná uvítala kriminalisty drzou poznámkou k barvě jejich služebního vozu. „Jinou než buzerantsky červenou nefasujete?“ Možná za dveřmi zaslechla poznotek Hojdy k zarostlé předzahrádce „asi radši drbe, než pleje“.

Nadřazenou pozici neopustila ani v kuchyni, kde nechala Hojdu s Kabátem potupně stát. Sama usedla, vyklepla jednu spartičku a kouř vyfoukla k nechtěné návštěvě. „Rychle, ptejte se, musím za chvíli pryč.“

„Kampak spěcháte?“

„Do takové prdele, kam se mně vůbec nechce,“ vypálila okamžitě a přelétla hodiny nad dveřmi.

„Kde jste byla včera od poledne do šesti?“ načal koloběh otázek Hojda.

„Tak to vím naprosto přesně. Motala jsem se kolem děcek. Pak jsem šla do lesa, abych konečně tomu čurákovi Kežmarovi zařala do té jeho blbě palice sekeru. A hurá domů oslavovat.“ Drásná kriminalistům věnovala výsměšný úšklebek.

Kapitán Hojda naprosto vážně řekl: „Paní Moniko Drásná, zátkám vás pro trestný čin vraždy, kterou jste spáchala dne...“

„Hej, to byla prdel!“ vyděšeně vyhrkla a vymrštila se ze židle.

Hojdu její slova nezadržela, z kožené aktovky vyndal pouta.

„Omlouvám se, stačí? Jsem z toho taky v prdeli. Byl to kamarád z dětství.“

„Tak pravdu,“ poručil Kabát zvýšeným hlasem, „kde jste byla včera od poledne do šesti?“

Drásná sebou žuchla na židli, rukou vyvádla kriminalisty

k usednutí. Klepající prsty s cigaretou přiblížila k rudým rtům a trhaně potáhla. „Byla jsem doma. Chtěla jsem jít do lesa, ale ve čtyři začalo pršet, tak jsem se na to vykašlala.“

Hojda si vybral místo naproti ženě, jež ztratila počáteční suverenitu, a dotázal se: „Měla jste včera domluvenou schůzku s panem Mojmírem Kežmarem?“

Hluboce se nadechla. „Někdy jsme se v lese potkávali. Včera mně zavolal, ať za ním o půl páté zajdu.“

„Kde jste se měli setkat?“

„Jak vždycky, kousek od toho mladýho habrovýho lesa.“

„Tam, jak je poblíž posed?“ nadhodil Kabát. „Tam, jak jste si s panem Kežmarem užívali?“

Drásná vyvalila oči. „Jak to víte?“ Potáhla, desku stolu následně obdarovala vyfouknutým dýmem. „Že se ti lidi nestaraj o svý.“

Hojda zacinkal pouty. „Neodpověděla jste na otázku.“

„Jo, tam. Tam jsme se občas scházeli. Musela jsem. Je na tom něco trestného?“

„To ať posoudí váš manžel,“ pomstychtivě poznamenal Hojda.

„Hej, mýho starýho do toho netahejte.“

„Vyšetřujeme vraždu, budeme klást spoustu otázek i jemu. Pokud se dozvěděl o vaší nevěře, tak má jasný motiv.“

Drásná zuřivě vrtěla hlavou. „Ten moula nic neví, to jsem si jistá.“

„To se uvidí.“ Hojda zadržoval smích.

„Do hajzlu, co jsem měla dělat?“

Kabát analyticky podotkl: „Tak jste to dělala s Kežmarem a toho někdo zavraždil.“

„Jestli vás to zajímá, Kežmar to dělal s polovinou ženských z Křívova. A nejen odsad.“

„Jak to víte?“

„Chlubil se. Byla jsem něco jako zpovědní vrba.“

„Takže se vám patrně svěřoval i s obavami,“ vypálil Hojda. „Nesvěřil se vám, že se někoho bojí?“